

[Maigaard.]

hos skolenævnene. Jeg håber, at denne beslutning bliver retningsgivende for den reform af skolestyreloven, der skal komme. Jeg har i den sammenhæng bemærket mig de udtalelser, hr. Bent Sørensen ved forskellige lejligheder er kommet med om skolekommissionerne, udtalelser, som jeg er helt enig i.

Endelig synes jeg, det er en vigtig ting for miljøet i skolen, at vi får indført tanken om „klassens time“ fra og med det 7. skoleår.

Tilbage blandt de løse ender er nogle overvejelser om forholdet mellem skoleledernes pædagogiske arbejde og hans administrative arbejde. Det har vi talt om i udvalget, og jeg går ud fra, at vi siden hen kan tale videre om denne sag, på ganske samme måde som jeg håber, at undervisningsministerens overvejelser sammen med socialministeren om udbygningen af børnehaveklasserne på et senere tidspunkt kan komme til behandling.

De mange bemærkninger i denne diskussion har samlet sig om begrebet samtidighed, og det vil jeg godt sige et par ord om. Hvis man skulle have gennemført udvidelsen af undervisningspligten sammen med en folkeskolereform, skulle man, som tingene lå, have lavet en reform efter læseplansnotatet. Det var, hvad der var at gå efter. Der er grund til at sige, at en reform efter læseplansnotatet ikke ville være nogen reform. Det, man kan lave med den ordening, vi har nu, ikke mindst hvis man supplerer den med de muligheder, der er for samtlæsning, ligner til forveksling den skole, som skitseres i læseplansnotatet. Derfor synes jeg, at hele diskussionen om samtidighed er en skindiskussion; det er et forsøg på at komme uden om de egentlige problemer, for jeg tror ikke, nogen vil påstå, at en lovgivning på læseplansnotatets baggrund havde skabt nogen egentlig reform af den danske folkeskole. Jeg vil godt se den, der turde. Lad os prøve at tage et eksempel: I 9 punkts programmet stod der:

„Skolens nuværende fagkreds og normaltimplaner samt bestemmelserne om skoleuddannelsens afslutning bør underkastes en fordomsfri revision.“

Jeg vil godt se den repræsentant fra venstre eller den repræsentant fra det radikale venstre, som vil påstå, at noget sådant er

sket med de overvejelser, læseplansudvalget har gjort sig. Hvis vi altså fastholdt samtidighedsprincippet, betød det, at vi måtte lovgive efter et notat, der er lavet af de mest støvede bureaukrater, der er set på Slotsholmen, og det siger dog ikke så helt lidt. Det er ingen reform.

Derfor synes jeg, man skal tage stilling til udvidelsen af undervisningspligten og lade være med at gå i skjul bag et princip om samtidighed, som ingenting dækker.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg vil gerne takke udvalget for en meget grundig behandling af lovforslaget, og jeg takker udvalgets flertal for de under nr. 3 og 5 stillede ændringsforslag, som jeg kan tiltræde, og for tilslutning til de af mig stillede ændringsforslag under nr. 1, 2, 6 og 7. Derimod kan jeg ikke tiltræde det af et mindretal under nr. 4 stillede ændringsforslag.

Vedrørende ændringsforslaget under nr. 1, som giver mulighed for, at der fra 7. skoleår kan placeres en fast ugentlig time, som klasselæreren disponerer over til løsning af en række forskelligartede opgaver over for eleverne, kan jeg give tilslutning til den af udvalget anførte motivering herfor. Det samme gælder ændringsforslaget under nr. 2, som især skyldes ønsket om at begrænse det ugentlige timetal for de elever i 2. realklasse, som har valgt latin.

Den i lovforslaget indeholdte smidiggørelse af reglerne for optagelse i børnehaveklasser kunne, om end som en undtagelse, medføre, at der blev optaget børn på kun godt 4 1/2 år, hvilket som anført i udvalgets betænkning kunne være uheldigt af flere årsager. Det er baggrunden for det under nr. 6 stillede ændringsforslag, der fastholder den nuværende minimumsaldersgrænse på 5 år ved skoleårets begyndelse.

Jeg skal ikke skjule, at jeg har haft visse betænkeligheder ved den kompetence, som tillægges skolenævnene i henhold til ændringsforslagene nr. 3 og 5, hvorefter det for folkeskolens vedkommende er skolenævnet og ikke skolekommissionen, som kan tillade, at undervisningspligten efter det 7. skoleår opfyldes ved deltagelse i erhvervmæssig uddannelse, ligesom det, stadig for så vidt angår folkeskolen, er skolenævnet og ikke ministeren, der tillægges kompetencen til